

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Magyar Attila Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Telegdi Zoltán ügyvéd által képviselt I. rendű és dr. Nyikos György ügyvéd által képviselt II. rendű alperes ellen váltótartozás megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2013. december 10. napján kelt 1.G.40.372/2011/49. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, a perköltség tekintetében megváltoztatja és a II. rendű alperesnek fizetendő ügyvédi munkadíj összegét bruttó 476.250,- (Négyszázhetvenhatezer-kettőszázötven) Ft-ról 100.000,- (Egyszázezer) Ft + áfa összegre leszállítja; egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 150.000,- (Egyszázötvenezer) Ft, a II. rendű alperesnek 50.000,- (Ötvenezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak, az állami adóhatóság külön felhívására az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt 585.000,- (Ötszáznyolcvanötezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint az alperesek saját váltót állítottak ki, amelyet kötelezettként és kiállítóként mindketten aláírtak. A váltó kiállításának helyéül ... jelölték meg, a kiállítás idejéül 2006. április 13. napját, az összeget a 3.000.000,- Ft-ban határozták meg. A váltóban rögzítésre került, hogy a váltó rendeletére a felperesnek 3.000.000,- Ft összeget fizetnek. A fizetés helyéül ... jelölték meg, az esedékességet 2007. december 31. napjával. A váltóban rögzítésre került a kötelezettek aláírásán túlmenően, hogy óvás nélküli váltóról van szó. 2006. április 13. napján az alperesek további saját váltót állítottak ki, amelyben a kiállítás helyéül ..., a kiállítás idejéül 2006. április 13. napját jelölték meg, a fizetendő összeget 4.500.000,- Ft-ban rögzítették, továbbá azt is, hogy a váltó rendeletére a

felperesnek 4.500.000,- Ft összeget fizetnek. A fizetés helyéül ... jelölték meg, az esedékesség napja 2006. december 31. napjával került rögzítésre. Az alperesek kötelezettként aláírták a váltót, azon megjelölték, hogy óvás nélküli.

Az alperesek a fizetési kötelezettségüknek nem tettek eleget; 2006-tól 2011. decemberéig élettársi kapcsolatban éltek.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. és a II. rendű alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg a felperesnek 4.500.000,- Ft tőkét, és annak 2007. január 1. napjától a Ptk. szerinti késedelmi kamatát, továbbá 3.000.000,- Ft összegű tőkét, és annak 2008. január 1. napjától a Ptk. szerinti késedelmi kamatát.

Előadta, hogy az alperesek a felperes számára 2006. április 13. napján 4.500.000,- Ft összegű váltót állítottak ki, 2006. december 31-ei esedékességgel, valamint 2006. április 13. napján egy másik, 3.000.000,- Ft összegű váltót állítottak ki, 2007. december 31-i esedékességgel. Álláspontja szerint a felek között váltón alapuló szerződés jött létre, illetve a 7.500.000,- Ft összeget a felperes nem az alperesek léfenntartására adta. Az alperesek a váltókban meghatározott, összesen 7.500.000,- Ft összeget nem egyenlítették ki.

A felperes hivatkozott az EBH 2007/1622 számú jogesetben foglaltakra, miszerint a váltókötelezett a váltóban foglalt fizetési ígéret alapján köteles fizetni, a felperes az alapjogviszonyt nem köteles bizonyítani.

Kifejtette, hogy a követelés nem évült el, az alpereseket felszólította a fizetésre. Hangsúlyozta továbbá, hogy másodlagosan jogalap nélküli gazdagodás jogcímén érvényesíti követelését az alperesekkel szemben. E körben a váltórendelet 70. § (6) bekezdésében foglaltakra hivatkozott a Ptk. 361. §-ára, illetve a Ptk. 364. §-a alapján, a Ptk. 339. § (1) bekezdését is megjelölve.

Előadta, hogy a jogszabályok alapján megállapítható, hogy az alperesek a felperestől 7.500.000,- Ft összegű vagyoni előnyhöz jutottak, a felperesnél vagyoncsökkenés következett be, és amennyiben a váltójogi jogviszony léte nem állapítható meg, akkor az alperesek gazdagodása jogalap nélkül történt. Utalt a BH 1993/500 számú eseti döntésre, amely szerint a jogalap nélküli gazdagodó nem mentesül a visszafizetési kötelezettsége alól, ha a jogalap nélkül felvett összeget felélte.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, vitatva a felperesi kereset jogalapját és összecszerűségét.

Alaki kifogást terjesztett elő. Álláspontja szerint a váltó kiállítása sem helyes, hiszen a fizetésre kötelezett nevét fel kell tüntetni a váltón, ez pedig nem történt meg, csak aláírás van a váltón, ilyen formában - álláspontja szerint - a váltó érvénytelen.

Hangsúlyozta, hogy a felek között semmilyen szerződés nem jött létre. Nem irányult közösen az akaratuk a szerződés létrejöttére. Olyan helyzetben volt a váltó aláírásakor, hogy nem tájékoztatták, hogy milyen minőségben kell azt aláírni. Az I. rendű alperes kifogásolta, hogy az alperesek egyetemlegesen tartoznának a felperes felé. Hangsúlyozta, hogy pénzt sem vett át a felperestől.

Hivatkozott továbbá arra, hogy a váltón alapuló követelés elévült.

A II. rendű alperes is a kereset elutasítását kérte, szintén vitatva a felperesi kereset jogalapját és összecszerűségét.

Előadta, hogy a felek közös története egy cégüggyel kezdődött, amire csatolta a felperes az üzletrész átruházási szerződéseket, minek következtében a II. rendű alperes egyedüli tulajdonosa lett a kft.-nek, és így a felek között egy elszámolási helyzet állt elő. Észrevételezte, hogy a felperes jelenlegi jogi képviselője ezen szerződés megkötésében részt vett, így alapvetően a vonatkozó jogszabályok alapján nem járhatna el jelen ügyben. Hangsúlyozta, hogy az okiratszerkesztő ügyvéd felperesi képviselőként való eljárása súlyosan korlátozza eljárási jogait, bizonyítási lehetőségeit.

Érdemben előadta, hogy a felek között nem volt pénzmozgás, a II. rendű alperes nem vett át pénzt a felperestől. Az üzletrész adásvételi szerződés is azért tartozik ide, mert ott sem volt pénzmozgás, nem volt 10.000.000,- Ft-ja a II. rendű alperesnek, hogy ezt kifizesse, illetőleg 300.000,- Ft az újabb adásvételi szerződésben is csak beírásra került. Felmutatta a 2006. június 20. napján kelt társasági szerződésmódosítást, amelyben rögzítésre került, hogy a felek egymással szemben elszámoltak.

Az elsőfokú bíróság a 2013. december 10. napján kelt 1.G.40.372/2011/49. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 476.250,- Ft perköltséget, a II. rendű alperesnek 476.250,- Ft perköltséget.

Határozata indoklásában rögzítette, hogy a felperes elsődleges keresetének jogalapját az általa csatolt váltó okiratok adják. Az okiratok alapján megállapítható, hogy az alperesek az 1/1965. (I.24.) IM rendelet (Vár.) 75. és 76. §-ában szabályozott megtekintésre szóló saját váltót állítottak ki.

Az I. rendű alperes a csatolt okirattal szemben alaki kifogást emelt, amikor előadta, hogy a kötelezettek neve az aláírásokon túlmenően nem került rögzítésre a váltón.

A Vár 75. §-a szerint a saját váltó tartalmazza:

1. a váltó elnevezést az okirat szövegében, és pedig az okirat kiállításának nyelvén;
2. a határozott pénzüsszeg fizetésére szóló feltétlen kötelezettségvállalást;
3. az esedékesség megjelölését;
4. a fizetési hely megjelölését;
5. annak a nevét, akinek részére vagy rendelkezésére kell a fizetést teljesíteni;
6. a váltó kiállítási napjának és helyének megjelölését;
7. a kiállító aláírását.

A fentiek értelmében a saját váltónak nem kell tartalmaznia a fizetésre kötelezett nevét, így a címzett megjelölését, szemben az idegen váltóra vonatkozó szabályozásban foglaltakkal (Vár. 1. § 3. pont). Az I. rendű alperes alaki kifogása tehát nem alapos.

Az alperesek a felperesi követeléssel szemben elévülési kifogást is előterjesztettek.

A Vár 70. § (1) bekezdése szerint az elfogadóval szemben a váltóból eredő minden követelés a váltó esedékességétől számított 3 év alatt évül el.

Az (5) bekezdés szerint az elévülést csak a követelés bíróság előtt történő érvényesítése szakítja meg.

A felperes által csatolt okiratokból megállapítható, hogy az első váltó esedékessége

2006. december 31., a második váltó esedékessége 2007. december 31. napjával került megjelölésre. Ettől számított 3 év alatt évül el a felperes váltókon alapuló követelése, amennyiben a bíróság előtt nem érvényesítette.

A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a felperes a követelését bíróság előtt először 2011. április 6. napján érvényesítette, amelyből a bíróság arra következtetett, hogy a váltók esedékességétől számított 3 év eltelt anélkül, hogy a felperes a követelését bíróság előtt érvényesítette volna. Ennélfogva a felperes váltón alapuló követelése elévült.

A Vár 70. § (6) bekezdése szerint az elévülés nem zárja ki, hogy a jogosult a polgári jog általános szabályai szerint megtérítési igényt érvényesítsen a kibocsátóval, vagy a váltó átruházóval szemben, jogalap nélküli gazdagodás alapján. Ez az igény a polgári jog általános szabályai szerint évül el.

A felperes a másodlagos követelését a jogalap nélküli gazdagodás szabályaira, a Ptk.

361. §-ában foglaltakra alapította, amely szerint aki másnak rovására jogalap nélkül jut vagyoni előnyhöz, köteles ezt az előnyt visszatéríteni.

A bíróság a 2012. február 23. napján tartott tárgyaláson tájékoztatta a felperest a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében, hogy jelen ügyben bizonyítandó ténynek minősül, hogy az alperesek vagyoni előnyhöz jutottak. Tájékoztatta továbbá a bíróság a felperest a bizonyítási teherről és a sikertelen bizonyítás jogkövetkezményéről; egyben felhívta a bíróság a felperest, hogy a megjelölt bizonyítandó tényre vonatkozó bizonyítási indítványát a megjelölt határidőn belül terjessze elő. Utóbbi felhívását a bíróság a II. rendű alperes személyes meghallgatását követően, a 2013. július 4. napján tartott tárgyaláson megismételte. Figyelmeztette továbbá a bíróság a felperest a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében foglaltakra.

A Pp. 141. § (2) bekezdése szerint a fél köteles a tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni.

A (6) bekezdés szerint, ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével - a (2) bekezdésben előírt kötelezettsége ellenére - alapos ok nélkül késlekedik, és e kötelezettségnek a bíróság felhívása ellenére nem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevétele nélkül határoz, kivéve, ha álláspontja szerint a fél előadásának előterjesztésének bevétele a per befejezését nem késlelteti.

A felperes a megadott határidőben - azt követően sem - a megjelölt bizonyítandó tényre vonatkozó bizonyítékát és bizonyítási indítványát nem terjesztette elő, és nem jelölte meg. A felperes a 2013. december 10. napján tartott tárgyaláson terjesztett elő bizonyítási indítványokat (NAV megkeresés), amelyeket a bíróság akként értékelt, hogy azok elkéstek, azok foganatosítása a per befejezését késleltetik, ezért az indítványok foganatosítását a bíróság mellőzte, és a Pp. 141. § (6) bekezdése értelmében a rendelkezésre álló adatok alapján az alábbiak szerint határozott.

A felperesi állításon túlmenően nem állt rendelkezésre olyan bizonyíték, amelyből a bíróság arra a következtetésre tudott volna jutni, hogy a váltókban rögzített összegek, így összesen 7.500.000,- Ft az alperesek birtokába jutottak volna. A rendelkezésre álló adatok alapján tehát a bíróság nem tudta megállapítani, hogy az

alperesek vagyoni előnyhöz jutottak. Ezen tény bizonyíthatlanságát a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a bíróság a felperes terhén értékelte, melynél fogva a felperes keresete elutasításra került.

Rögzítette a bíróság, hogy a Pp. 2. § (1) bekezdése szerint a bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban az 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.

A bíróság álláspontja szerint az alperesek eljárási jogai nem sérültek, figyelemmel a megjelölt bizonyítandó tényre, és bizonyítási teherre. Ennélfogva a felperesi képviselő vonatkozásában hivatkozott esetleges etikai vétség tárgyában nem intézkedett.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. Ennek megfelelően kötelezte a bíróság a pervesztes felperest a pernyertes alperesek számára fizetendő ügyvédi munkadíj megfizetésére; annak összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján állapította meg 375.000,- Ft + áfa, összesen 476.250,- Ft-ban.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján; másodlagosan kérte az alperesek jogi képviselői számára megállapított ügyvédi munkadíj összegének mérséklését.

Az elsődleges fellebbezési kérelem kapcsán érdemben arra hivatkozott, hogy a II. rendű alperes személyesen a 2012. december 4-i tárgyaláson jelent meg, amikor a korábbi ügygondnoki kirendelést a törvényszék megszüntette és a II. rendű alperest a Pp. 73/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján, 30 napos határidővel jogi képviselete biztosítására szólította fel.

A következő tárgyaláson, 2013. február 21. napján a II. rendű alperes ismételen jogi képviselő nélkül jelent meg, ezért a törvényszék a tárgyalást 2013. április 18. napjára halasztotta.

A II. rendű alperes jogi képviseletéről a következő, 2013. július 4-i tárgyaláson gondoskodott.

Nem vitásan az alperesek pertársaságot képeztek, tehát előadásaik, nyilatkozataik kihatnak egymásra.

A törvényszék az ítéletében hivatkozott a 2012. február 23-i tárgyaláson történt bizonyítási teher és bizonyítási kötelezettség tárgyában történő felhívásra, azonban tényként megállapítható, hogy ekkor még a II. rendű alperes a perben nem vett részt, az ő nyilatkozatai nem voltak ismertek.

Tekintettel a jogszabályi kötelezettségre, és arra, hogy a II. rendű alperes nem gondoskodott jogi képviseletéről, a II. rendű alperes perbelépésétől számított harmadik tárgyaláson, 2013. július 4. napján lehetett őt személyesen meghallgatni. Ekkor vált ismerté álláspontja és védekezése. Fontos, hogy az I. rendű alperessel alperesi pertársaság mellett közös érdeke volt a II. rendű alperesnek a felperesi kereset elutasítása.

A Pp. 141. § (6) bekezdésének alkalmazásának előfeltétele az alapos ok nélküliség. A felperesi képviselő álláspontja szerint a törvényszék helyesen alkalmazta a II.

rendű alperes személyes előadása után a már hivatkozott jogszabályhelyekre történő felhívást, azonban ez volt érdemben az első felhívás, hiszen a II. rendű alperesnek felróhatóan (lakcímén nem volt megtalálható, a tárgyalást kétszer az ő hibájából halasztotta el a törvényszék) a felek előadásai 2013. július 4. napján lettek ismertek.

Álláspontja szerint, az lett volna a helyes eljárás, ha miután a II. rendű alperesi mulasztás miatt a törvényszék kétszer elhalasztotta a tárgyalást, akkor a felperest ne sújtsa egyoldalúan, elkészségre hivatkozva a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén előterjesztett keresetének elutasításával.

Megjegyezte, hogy a 2013. július 4-i tárgyalási jegyzőkönyv már tartalmazta az alperesi képviselők indítványát az adóbevallásaik beszerzésére, amiről a törvényszék sem végzésben, sem az ítéletében nem döntött, az elutasítását nem indokolta.

A felperesi képviselő joggal gondolhatta, hogy mivel a törvényszék az alperesi indítványról nem döntött, a felperest nem hívta fel arra, hogy az alperesi képviselők által tett indítvánnyal nem foglalkozik, az alperesi indítványt befogadta.

A 2013. december 10-i tárgyaláson a felperesi képviselő a jegyzőkönyv 2. oldalán előadta, hogy "lényeges kérdésnek tartom az adóbevallások beszerzését, ugyanis ez egy kétségbe nem vont magánokirat, ami igazolja a vagyonsökkenést vagy a vagyongyarapodást. Alátámasztja mindenféleképpen a felperes állítását, arra is tekintettel különösen, hogy másodfokú eljárás során már nincs lehetőség a bizonyítás fogatosítására."

A felperes által - a törvényszék szerint elkészen előterjesztett bizonyítási indítvánnyal - az alperesi vagyoni előnyhöz való jutást lehetett volna bizonyítani, melytől a felperest a törvényszék - álláspontja szerint - jogtalanul megfosztotta és így a peres eljárás kimenetelét befolyásolta.

Végül hivatkozott az 1/2009. (VI. 24.) PK vélemény 4., 11. és 12. pontjaira.

A perköltség kapcsán előterjesztett fellebbezési kérelme indoklásául előadta, hogy az alperesi ügyvédi munkadíjat a törvényszék a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott maximum 5 % + áfa összegben állapította meg. Álláspontja szerint az alperesi képviselők munkadíja nem áll arányban azzal, hogy a II. rendű alperesi képviselő az elsőfokú peres eljárásba 2014. július 4. napján lépett be, így számára az I. rendű alperesi képviselő munkadíjával megegyező munkadíj megállapítása aránytalan és eltúlzott, másfelől a kereseti követelést a törvényszék nem az alperesi képviselők védekezése, hanem érdemben a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésére hivatkozással utasította el.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, érdemben annak helytálló indokaira tekintettel.

A II. rendű alperes az ellenkérelmében - annak tartalma alapján - az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a tényállást helyesen állapította meg és abból megfelelő jogi következtetések levonásával hozta meg döntését.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelmek korlátaira tekintettel a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján bírálta el, így nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát az elsődleges, váltón alapuló, elévült felperesi követelés elutasítása.

A felperes másodlagosan a Vár. 70. § (6) bekezdése szerinti megtérítési igényét jogalap nélküli gazdagodás jogcímén tartotta fenn, amelyet az elsőfokú bíróság érdemben azért utasított el, mert nem tudta megállapítani a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy az alperesek vagyoni előnyhöz jutottak, ezen tény bizonyítatlanságát a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a felperes terhén értékelte és ezért a keresetet elutasította.

A felperes fellebbezése kapcsán a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy megsértette-e a Pp. 3. § (3) bekezdése, 141. § (2) és (6) bekezdései rendelkezéseit az elsőfokú bíróság vagy elvonta a Pp. 2. § (1) bekezdése szerinti jogát a felperesnek azzal, hogy a jogvita elbírálásához szükséges - bizonyítási indítványainak megfelelő - eljárást lefolytatta volna, a jogorvoslati kérelemben foglalt indokokra tekintettel.

Tény, hogy a II. rendű alperest ügygondnok képviselte, személyes meghallgatására a 2013. július 4-i tárgyaláson került sor.

E körben rögzíti a Fővárosi Ítéltábla, hogy az I. rendű alperes jogi képviselője, az I. rendű alperes a személyes meghallgatása során, a II. rendű alperes ügygondnoka, majd a II. rendű alperes által meghatalmazott jogi képviselő a II. rendű alperes személyes meghallgatását megelőzően egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy a váltó elévült, jogviszonyban nem álltak a felperessel, a felperes által, a másodlagos, jogalap nélküli gazdagodás jogcímén előterjesztett kereset szerinti vagyongyarapodás náluk nem következett be.

Helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában, hogy a 2012. év február 23. napján tartott tárgyaláson - ahol a II. rendű alperes képviseletét még ügygondnok látta el - jegyzőkönyvi végzésében felhívta a felperest, hogy rajta van a bizonyítási teher a körben, hogy az alperesek vagyoni előnyhöz jutottak.

A felperes a 2012. szeptember 13-i jegyzőkönyvben rögzített személyes meghallgatásakor azt nyilatkozta, hogy 2005. év folyamán két összegben adott kölcsönt az I. és a II. rendű alperesnek.

2012. október 15. napján kelt a felperes indítványa **M. Z.** tanúkénti meghallgatására, aki arra a tényre tud nyilatkozni, hogy milyen volt az alperesek "akkori vagyoni helyzete".

A 2013. július 4. napján tartott tárgyaláson, ahol a II. rendű alperes is személyesen megjelent, a felperes úgy nyilatkozott, hogy a felek teljes körűen elszámoltak az

üzletrész átruházásra vonatkozóan; később előadta a II. rendű alperesi képviselő kérdésére, hogy "nem kölcsönt adott az alpereseknek, hanem odaadta a pénzt, nem bankból vette ki ezt az összeget".

Az I. rendű alperesi képviselő kérdésére úgy nyilatkozott, hogy nem ajándékként adta ezt a pénzt az alpereseknek, hanem a váltó fedezetéül szolgált.

Mindezekre tekintettel megállapítható - figyelemmel az elsőfokú bíróság által beszerzett, a felek között létrejött üzletrészátruházási szerződéssel kapcsolatos társasági szerződés módosításra, illetve cégiratokra is -, hogy a felperesi igény nem a felek által közösen folytatott gazdasági tevékenységből származik.

Rögzíti a Fővárosi Ítéltábla, hogy ezen a tárgyaláson a jegyzőkönyv tanúsága szerint az I. rendű alperesi jogi képviselő indítványozta, hogy a bíróság szerezzé be az alperesek adóbevallását a perbeli időszakra, 2005-2006. évekre vonatkozóan.

A felperes ezt követően kérte a bíróság tájékoztatását a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelően.

A bíróság rögzítette, hogy a tájékoztatási kötelezettségének a korábbiakban eleget tett, azt fenntartja, álláspontja szerint további tájékoztatási kötelezettsége nem merült fel.

Végül, a 2013. december 10. napján tartott utolsó tárgyaláson a felperesi képviselő indítványozta az adóhatóság megkeresését, csatlakozva az alperesi képviselő által előterjesztett indítványhoz a 2005-2006. évekre vonatkozóan. Arra hivatkozott, hogy "lényeges kérdésnek tartja az adóbevallások beszerzését, ugyanis ez egy kétségbe nem vont magánokirat, ami igazolja a vagyonsökkenést, vagyongyarapodást. Alátámasztja mindenképpen a felperes állítását, arra is tekintettel különösen, hogy a másodfokú eljárás során már nincs lehetőség a bizonyítás foganatosítására". A ... Lízing megkeresését is indítványozta arra hivatkozva, hogy "a II. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy a banki ügyletek során írt alá váltót".

Mindezek egybevetéséből megállapította a másodfokú bíróság, hogy megalapozottan utasította el az elsőfokú bíróság a felperes másodlagos, jogalap nélküli gazdagodásra alapított igényét, mert nem bizonyította, hogy az alperesek a váltóban megjelölt, összesen 7.500.000,- Ft-tal "gyarapodtak volna".

Rámutat a fellebbezés kapcsán arra is, hogy nem volt olyan tény, amire vonatkozóan az általa hivatkozott alperesi adóbevallások beszerzése indokolt lett volna, ezt helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság.

Megalapozott volt azonban részben a felperes fellebbezése, amely az elsőfokú bíróság által, a II. rendű alperes jogi képviselője részére megállapított munkadíj összegének mérséklésére irányult.

Az elsőfokú eljárásban eljáró ügygondnok díja kiutalásra került; a másodfokú bíróság az ezt követően eljáró, a II. rendű alperes által meghatalmazott jogi képviselő

eljárása során kifejtett munkájával arányban álló összegre mérsékelte az ügyvédi munkadíj összegét, a rendelkező részben foglaltak szerint.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben, az ügyvédi munkadíj vonatkozásában változtatta meg azzal, hogy érdemben helytálló indokaira tekintettel hagyta helyben ítélete indokolását.

A másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjak összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerinti mérlegeléssel határozta meg azzal, hogy kötelezte a felperest az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt illeték megfizetésére az állam javára a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. év október hó 16. napján

. Mika Ágnes s.k.
előadó, a tanács elnöke

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.
bíró

Dr. Gáspár Mónika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő